

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2021. március 7.
(vasárnap)**

Horváth Géza

MIÉRT NYUGTALANKODSZ?

Énekek: 426; 479

Alapige: Jn 14,1-3

Imádkozzunk!

Édesatyánk, hálatelt szívvel magasztalunk téged ezen az új napon is, amelyre felébredtünk. Köszönjük, hogy az egész világ fölött megújult a te kegyelmed, felhoztad napodat jókra és gonoszokra egyaránt. Köszönjük, hogy ezen a napon a te néped készséggel siet igéd hallgatására, még ha fizikai értelemben erre most egyre kevesebb lehetőségünk van. Otthonainkban elcsendesedve meghajtjuk fejünket, mindent kikapcsolunk azért, hogy ráhangolódjunk mennyei üzenetedre, áldott igédnek titkaiba beletekinthessünk. Kérünk téged, hogy valóban tedd ezt az órát áldottá a mi számunkra!

Magasztalunk téged azért, hogy nem is azon van a hangsúly, hogy mi érted mindent elhagytunk, hanem arról akarsz nekünk beszélni, hogy a mi Urunk, Jézus Krisztus hagyott el értünk mindent: a menny dicsőségét, angyali karok dicséretét. Elhagyta azt a csodálatos helyet, és eljött ide azért, hogy betlehemi jászolbölcsőbe megszülessen, és a Golgota keresztyén életét adja váltságul sokakért. Köszönjük, hogy ez volt az ára annak, hogy mi kegyelemből dicsőségbe mehessünk, oda jussunk földi harcaink után, megpihelve fáradtságunkból. Megnyugodva abból bemenjünk az örök nyugalomnak helyére, amelyről azt énekeltük, hogy ott már üdvösséggé lesz reményünk és égi látássá hitünk. Amíg azonban hitben járunk és nem ebben az égi látásban, növeld a mi hitünket, hogy egyre inkább beléd kapaszkodjunk, téged kövessünk hódolva és imádván a te szent felségedet!

Kérünk, Szentlelked által igehirdetőt és igehallgatót egyaránt végy körül, te légy a középben, és mi pedig igazán csendre térjünk!

Ámen.

Igehirdetés

Isten igéjét olvasom a János írása szerinti evangélium 14. fejezetének első három verséből: *„Ne nyugtalankodjék a ti szívetek: higgyetek Istenben, és higgyetek én bennem. Az én Atyámnak házában sok lakóhely van; ha pedig nem volna, megmondtam volna néktek. Elmegyek, hogy helyet készítek néktek. És ha majd elmegyek és helyet készítek néktek, ismét eljövök és magamhoz veszlek titeket; hogy a hol én vagyok, ti is ott legyetek.”*

Kedves testvérek, ez a néhány vers nagyon sokunknak ismerős, nemcsak a Szentírásból, hanem akik temetésen részt vettek, ott is sokszor hallhatták ezeket a sorokat. Jézus Krisztus mondta a tanítványoknak elmenetele előtt nem sokkal: „ne nyugtalankodjék a ti szívetek és ne féljen, higgyetek Istenben és higgyetek énbennem!”

Amikor erre gondolunk, hogy nyugalom, akkor be kell látnunk, hogy földi életünket egyre kevésbé jellemzi a nyugalom. Korunk ideges, rohanó emberét abszolút nem jellemzi. Néhány évvel ezelőtt olvastam egy kimutatást, hogy a gyógyszerek közül a nyugtatókból fogy a legtöbb. Vagy ismeritek talán a sláger szavát, hogy „egy kis nyugalmat kívánok én”. Még az is jó lenne, de Jézus Krisztus az ő igéjében nekünk teljes és örök nyugalmat kínál.

Nézzük meg, hogy miért is szokott az ember nyugtalan lenni általában! Hogyha nyugtalanságunk okát keressük, akkor nyugtalanok vagyunk – most főképpen – a járvány miatt. Állandó beszédtema és hírtéma ma a járvány pusztítása az egész világon, vagy szűkebb környezetünkben, az országunkban is, talán mert nem látjuk az alagút végét. Aztán sokan nyugtalanok amiatt, hogy vajon milyen vakcinát fognak kapni és mi van abban. Terjednek hírek meg rémhírek, egymást ijesztgetik az emberek, és ilyenkor tulajdonképpen csak még inkább nyugtalanítják egymást. Nagyon sokan talán a munkájuk, a megélhetés, a betegség vagy a család, a gyerekek sorsa miatt nyugtalankodnak sokszor.

Jézus Krisztus, amikor azt mondja, hogy „ne nyugtalankodjék a ti szívetek”, és azzal folytatja, hogy „elmegyek, helyet készítek nektek, mert az én Atyámnak házában sok lakóhely van” –, aztán majd eljövök, és magamhoz veszlek titeket –, akkor Jézus a tanítványok figyelmét és nyugtalanságuk okát nem a földi dolgokra irányítja, hanem a mennyeiek felé. Vagyis azt mondja Jézus, hogy a nyugalomunk az a mennyeiek hívésében, a mennyei dolgok valóságában kell, hogy legyen. Nemcsak azt mondja, hogy ne aggodalmaskodjatok, mint a Máté evangéliuma 6. fejezetében, hanem azt is, hogy „ne nyugtalankodjék a ti szívetek”, mert az aggodalmaskodás is egyfajta nyugtalanság.

Ott Jézus beszélt arról, hogy mennyei Atyátok eltart majd titeket, ezért a testetek felől, az élelem felől, a ruházat felől ne aggódjatok! Itt viszont mélyebb dolgot tanít az övéinek: azt, hogy az emberi szív nyugtalanságát annak kellene okoznia, hogy nekem van-e helyem a mennyben! A bibliai igékben látunk olyan embereket, akik emiatt voltak nyugtalanok. Eszembe jutott Ézsaiás próféta története az Ézsaiás könyve 6. fejezetéből. Ő miért nyugtalankodott? Azért, mert azt mondja: „Jaj nékem, elvesztem, mivel tisztátalan ajkú vagyok és tisztátalan ajkú nép közt lakom”. Az okozta a nyugtalanságát, hogy el fog veszni. Vagy

gondoljunk Pál apostolra, aki a Római levélben azt mondja: „Ó, én nyomorult ember! Kicsoda szabadít meg engem e halálnak testéből?” És utána rámutat Jézusra, mert neki ez volt a nyugtalansága, hogy ki fogja őt megszabadítani!

Vajon a ma emberének a nyugtalanságát szokta-e ez okozni? A gazdag ifjú odamegy Jézushoz, és megkérdi tőle: örök életet szeretnék, mit cselekedjem, hogy örök életem legyen? Bizonyára azért ment ezzel a kérdéssel, mert érezte, hogy az hiányzik neki. Jézus Krisztus, amikor erről beszél, hogy ne nyugtalanodjék a ti szívetek, a mennyekkel köti össze a nyugalmat. „Ne nyugtalanodjék a ti szívetek!” Miért? Azért, mert „helyet készítetek nektek”. „Elmegyek, és majd magamhoz veszek titeket, mert ahol én vagyok, ott lesztek ti is.” Éppen ezért, kedves testvérek, adja a Szentlélek a szívünkbe ezt a nyugtalanságot, ha kell, és adja Jézus Krisztusban a megoldást!

Ismerek valakit, akit hat éves korában ez nyugtalanított. Ma már lelkipásztor és hirdeti Isten igéjét, de hat évesen ez kezdte őt nyugtalanítani egy családi áhítaton, amikor az édesapa megkérdezte, hogy mi miatt nyugtalan. „Hát, mert nem tudom, hogy ha most meghalnék, hova kerülnék, hogy van-e örök életem?” Sokszor tapasztalom temetéseken, és sokszor elgondolkozom azon, hogy amikor egy család, ismerősök, barátok, rokonok eljönnek a temetőbe, valahogy a temető nem nyugtalanítja őket. Ott a sok sír, a sok koszorú, ott a ravatalozó ridegsége, bármennyire is igyekeznek feldíszíteni. Sokszor csodálkozom, hogy temetés előtt olyan kedélyesen diskurálnak, vagy ne adj' Isten viccelődnek a ravatalozó előtt. Amikor megkezdődik a szertartás, akkor elnyomják az utolsó cigarettát – talán egy kicsit bosszúsan, ha nem égett le teljesen és mégis be kell dobni a szemetesbe –, de hát kezdődik a szertartás! Aztán a szertartás után folytatódik minden tovább.

Persze azért vagyunk a temetőben, hogy vigasztaljunk – szoktuk mondani mi, lelkipásztorok. Higgyétek el testvérek, hogy sokszor szeretnék ott nyugtalanítani embereket! Azért, mert csak annak az embernek, lehet hirdetni, hogy ne nyugtalanodjék a ti szívetek, aki érzi ezt a nyugtalanságot, sőt annak kell mondani, hogy ne nyugtalanodjék a ti szívetek és ne féljen! Lássátok egyben az egészet: életünknek a földi hetven, vagy ha feljebb, nyolcvan esztendejét, és lássátok ugyanazt az életet, amit folytatunk, de nem itt a földön és nem ebben a földi testben, hanem az Úrnál! Amikor Isten gyermekei a halálra készülnek, akkor éppen ez a nyugalom vesz erőt rajtuk, mert egyben látják az öröklétet és a mennyei folytatást, ahogy az apostol mondja: „... ekképpen mindenkor az Úrral leszünk” – az 1Thessz 4,17-ben.

Olvastam a héten valakinek a gondolatait, aki összegyűjtötte híres emberek utolsó szavait, és szerinte ezeknek a tömondatoknak a legtöbbje semmitmondó. Bizonyára azért, mert ezzel az élettel számolnak csak! Kettő ilyen különösen is megragadott. Az egyiket bizonyára ti is ismeritek: Goethének az utolsó mondata, aki állítólag azt mondta a halálos ágyán, hogy „mehr Licht” – „több fényt”! Valaki megjegyezte, hogy ez egy fényképész jelmondata is lehetne, hiszen ő is csak több fényt akar, amikor fényképez. A másik Churchillnek az utolsó szavai: „unom az egészet”! Olyan semmitmondóak... Igen, mert vannak emberek, akik

MIÉRT NYUGTALANKODSZ?

nem egyben látják a földi és a mennyei létet. A mi létünk, életünk nem korlátozódik a földre, hanem hitben össze lehet kapcsolni a mennyei léttel. Így tanítja János evangéliuma is, nemcsak a 11. fejezetben, Lázár történetében, hanem ebben a fejezetben is.

A nyugalom a Bibliában a rendezett élet jellemzője, a stabil, szilárdan álló élet következménye. Például Ruth könyvében olvassuk, mikor Naomi azt mondja a menyeeinek: menjetek haza, és adja az Úr, hogy találjatok nyugalmat férjeitek házában! Azért volt kedves nekem ez az íge, mert ezt a nyugalmat csak az Úr adhatja meg: adja az Úr, hogy találjatok nyugalmat! Azt a nyugalmat, amiről Jézus beszél, nem mi érzük el, hanem az Úr ajándéka. Még akkor is, ha ezt hitben lehet megragadni, mert a hit szintén Isten ajándéka. Éppen ezért, azt mondja ezzel az íge, hogy ez a nyugalom nem jöhet mástól, csak az Úrtól.

Hadd mondjak egy bibliai példát arra, amikor valaki ezt a nyugalmat maga akarta megszerezni! Jézus Krisztusnak a bolond gazdagról szóló példázatában a gazdag ezt mondta: én lelkeim örülj, sok javaid vannak sok esztendőre eltéve! Tehát, most már nyugodt lehet, be van biztosítva, élete végéig megél belőle. Elérte ő ezt a nyugalmat? Nem, mert ez hangzik felőle: „Bolond, ez éjjel elkéri a te lelkedet te tőled; a miket pedig készítettél, kiéi lesznek?” Amikor az ember magának akarja ezt a nyugalmat megszerezni, látjuk az igéből, hogy ez nem megy.

A nyugalom forrása Isten. Feltétele az Úrban való élet, a hitben való élet. Jeremiás 6,16-ban így olvassuk: „Így szólt az Úr: Álljatok az utakra, és nézzetek szét, és kérdezősködjetek a régi ösvények felől, melyik a jó út, és azon járjatok, hogy nyugalomtal találjatok a ti lelketeknek! És azt mondták: Nem megyünk! Órállókat is rendeltem fölénk, mondván: Figyeljete a kürtnek szavára! És azt mondták: Nem figyelünk!” Itt van leírva annak az embernek a képe, aki ezt az Úrtól elkészített nyugalmat elutasítja, és azt mondja: nekem ez nem kell! Én ezt az ajándékot visszautasítom! Jézus hívása pedig arra irányul, hogy „jöjjetek énhozzám mindnyájan és nyugalmat találtok”.

Másodszor, figyeljünk arra testvérek, hogy ennek a nyugalomnak az okát Jézus így mondja: „Elmegyek, hogy helyet készítsek nektek.” Eszembe jutott a Máté 25-ből az íge, ahol ezt olvassuk: „Jertek, én Atyámnak áldottai, örököljétek ez országot, a mely számotokra készített a világ megalapítása óta.” Most akkor feltehetjük a kérdést, hogy készen van-e ez a hely, vagy Jézus elmegy helyet készíteni? Abban láttam a megoldást, és annak örült az én szívem is, hogy a menny valóban az Isten által az övéinek készített ország és hely. De oda más-hogy nem lehet bejutni, csak ha Jézus Krisztus személyesen elkészíti és foglalja nekem a helyet. Egy példával szemléltetve: ha valaki el akar menni egy rendezvényre, akkor készen van a rendezvényterem. A székek számozottak: jobb oldal 5. sor 10. szék. Ha valakinek megvan a jegye, akkor azt a helyet kell megkeresnie, mert minden kész. Amit Isten készített, az tökéletes, de Jézus azt mondja: a helyet én készítem nektek, azt én foglalom nektek!

Mai ígénknek ez a kérdése: vajon nyugodt vagy-e, testvérem, hogy neked ott a mennyben megvan a helyed? Nem meglesz majd, hanem már megvan,

mert Jézus Krisztus elkészítette! A jegyet nem aranyon és ezüstön, hanem drága vérével vásárolta meg. Sokszor belesodálkozom abba, amikor egy fontos focimeccsre minden jegy elkelt, és már csak három-, négy-, ötszörös áron lehet esetleg venni a stadion előtt, akkor sokan milyen nyugtalanok, hogy ők már nem kaptak jegyet, ők már nem jutnak be a meccsre!

Kedves testvérek, az emberi szív nyugtalan-e amiatt, hogy a mennyben megvan-e a helyem? Azt mondja Isten igéjének az egésze, hogyha megvan a helyed, oda senki más le nem ülhet, csak te! Viszont te le fogsz ülni oda, mert a menyegzői ház meg kell, hogy teljen, és ott szék nem fog üresen maradni! Ez a mi nyugalomunk oka. Ezért tudták a zsoltárirók boldogan mondani: a szívünk az Úrban nyugodt, még ha úgy érezzük is, hogy a körülményeink olyanok, mint a tajtékozó tenger, zúgnak a hullámok körülöttünk. Akkor dúlhat vihar ellenünk, hogyha szívünk az Úrban nyugodva pihen! „Ne nyugtalanodjék a ti szívetek! Elmegyek, helyet készíték nektek, és magamhoz veszek titeket.” Nyugalomunk oka tehát, hogy Jézus azt mondta, vele leszünk: magamhoz veszek titeket, mert ahol én vagyok, ott lesztek ti is!

A Bibliában viszont nemcsak az a kérdés, hogy *vajon ott leszek-e*, ahol Jézus, hanem, *hogy ott vagyok-e már, ahol Jézus?* „Magamhoz veszek titeket” – azoknak mondta ezt Jézus, akiket a vele való létre nem a haláluk pillanatában visz el, hanem az elhívásuk pillanatában kezdődött a vele való közösségük. A nyugalomunk oka nem az, hogy majd a halálunkkor Jézussal leszünk, hanem pontosan az, hogy amikor Jézus megszólított minket, megállt az életünk mellett, már akkor arra hívott el bennünket, tanítványokat, hogy vele legyünk. Tehát, itt nemcsak arról van szó, hogy „velem lesztek”, hanem azoknak mondja, akik vele vannak. Éppen ezért, a mi földi életünk nyugalma ebből fakad, hogy már itt Jézussal vagyunk. Az is elég lenne a mi nyugalomunkhoz és boldogságunkhoz, ha azt tudnánk mondani, hogy Jézussal leszünk. Viszont a Bibliában és az életünkben nem ezt látjuk, és nem ezt tapasztaljuk, hanem azt, hogy azért vagyunk nyugodtak, mert Jézussal vagyunk; mert Megváltónk odaigérté magát nekünk, nemcsak a megváltás csodájában, a megmentés dicsőségében, hanem a megtartatás és a megőriztetés drága voltában is. Azt mondta, hogy „én veletek vagyok”.

Milyen csodálatos ez testvérek, hogy Jézus elment! Hadd mondjam el ennek az értelmét a Zsidókhöz írt levél fényében! Ott azt olvassuk, hogy nagy főpapunk van, Jézus. A levél kifejti ezt az „elmegyek, hogy helyet készítsek nektek” csodáját. A Zsidókhöz írt levél írója nagyon szépen magyarázza ezt a 9. és a 10. fejezetekben, amikor azt mondja, hogy Jézus Krisztus bement – tehát megtörtént ez az elmenetel – a mennyei szentélybe, a kárpit kettéhasadt nagypénteken. A 10. fejezet 19. és 20. versében a következőket olvassuk: „Mivelhogy azért atyámfiai bizodalomunk van a szentélybe való bemenetelre a Jézus vére által, azon az úton, amelyet ő szentelt nekünk új és élő út gyanánt, a kárpit, azaz az ő teste által.”

Éppen ezért nyugalomunknak az is az oka, hogy Jézus Krisztus bement. A 3Mózes szerint a főpap évenként egyszer ment be a szentek szentjébe a nagy engesztelési ünnepen, de Jézus Krisztus nemcsak ezért ment be, hanem hogy

MIÉRT NYUGTALANKODSZ?

ott esedezzek, könyörögjön érettünk, és közbenjárónk, szószólónk legyen. A lelki ének milyen szépen mondja: „Jó szó szól most az Atyánál, minden szívért, aki tiéd.” Tehát, a mi nyugalunk forrása nemcsak az, hogy egyszer majd az Úrral leszünk, hanem az is, hogy már ebben a földi létben bizonyosak lehetünk afelől, hogy a bűneink el vannak rendezve és meg vannak bocsátva.

Mindig csodálkozom azokon, akik azt kérdezik: a bűneidet vajon meglátad-e, letted-e? Vajon nincs-e olyan bűnöd, amit még nem láttál meg, nem tetted le, vagy ami terhel téged? Amikor emberek nyugtalanok amiatt, hogy elbuknak vagy vétkeznek. A Bibliában azt olvassuk: „Ne nyugtalanodjék a ti szívetek!” Miért? Azért, mert ha tudom is, hogy bűnös vagyok és hajlamos a bűnre; képes vagyok elbukni és visszaesni, de Jézus azt mondja: elmegyek, bemegyek a szentek szentjébe, az Atya színe elé. Éppen ezért, ne nyugtalanodjék a te szíved; biztos lehetsz abban, hogy bűneid meg vannak bocsátva, el vannak rendezve, adósságod törlesztve van! Testvérek, nem ez a nyugalunknak az oka? A bűneink, ha bántanak bennünket, feltámadnak ellenünk, ha kísértések tüze éget, akkor milyen jó belekapaszkodni abba, hogy az én Jézusom bement a szentek szentjébe! Nemcsak azért, amiért a főpap ment be, hanem azért, hogy ott közbenjárónk legyen.

Az idősebb testvéreknek van még olyan személyi igazolványuk, melyeknek nincs érvényességi, lejáratási ideje. Amikor beírják, hogy határidő nélküli, tudjuk, hogy az már csak egy hivatalba kerül egyszer, ahol majd kilyukasztják. Addigra mi már ténylegesen az Úrral leszünk, és meglátjuk őt, amint van. De figyeljétek meg, amikor erről beszél az ige, hogy Jézus bement a szentek szentjébe, akkor határidő nélkülivé tette a Golgota áldását, a Golgota tényét nekünk! Ez azt jelenti, hogy belekapaszkodhatunk egész földi életünkben egészen addig, amíg ettől a nyomorult testtől meg nem szabadulunk, amely annyi sok kísértésbe, bukásba vitt bele bennünket. Tehát, „ne nyugtalanodjék a ti szívetek” és ne féljen, mert én „elmegyek, hogy helyet készítek nektek”. Ez bizonyos. Ne kételkedj, hanem higgy benne! Bízd rá magad és bízd rá az életed! Ebben van a mi örök üdvösségünk záloga.

Mondjátok meg, van-e okunk akkor elcsüggedni bukásainkban, beszennyezett állapotunkban? Vajon kétségbe eshetünk-e? Semmiképpen sem! Azért, mert tudjuk, hogy Jézus a mi drága Megváltónk. A hit az, mondja Jézus, ami a mennyekiek távlatából szemléli a földi eseményeket. Testvérek, akinek a hite csak a sírig tart, aki úgy gondolkodik, hogy azért hiszünk csak, hogy ez a földi élet elviselhetőbb legyen, az még ezt a nyugalmat nem találta vagy nem kapta meg! Az még nyugodtan nyugtalanodjon egészen addig, míg az Úrban meg nem nyugszik az ő élete!

A hit a Bibliában nemcsak erre a földi életünkre vonatkozik, hogy jobban kibírjuk, hanem a mennyekiek távlatába kapcsolja bele ezt a mi kis parányi, földi vándorutunkat, jövevénységünk idejét. Jézus azért beszélt így a tanítványoknak akkor, mert tudta, hogy nemsokára átéljük, amikor őt elfogják, megkínózzák, bíróság elé viszik, megfeszítik, és már előre így gyógyította őket: ne nyugtalanodjék a ti szívetek! Akármilyen történhet, ha a mennyekiek távlatából tudod nézni a földi

eseményeket, vagy ha a földi események tüzéből a mennyekre tekintesz, ahol Krisztus van az Atya jobbán, akkor a te szíved nem lesz nyugtalan, testvérem! Mindenek ellenére sem lesz nyugtalan, mert „Az én Atyámnak házában sok lakóhely van”. Azért mondja ezt, hogy akik hallgatják majd az ígét, azok igyekezzenek!

Hány lakóhely van a mennyben? Van olyan szekta, amely tudni véli, hogy száznegyvennégyezer. Olyan érdekes, hogy Jézus nem mondott számot! Nem tudom, hogy ezért egy Jehova tanúja vajon meglátja-e az ő tévelygését? Jézus azt mondta, hogy sok lakóhely van. János apostol azt mondja: nagy sokaságot lát a mennyben minden népből, ágazatból, nyelvből és nemzetből. Mindig az a kérdés, hogy sok lakóhely van, de vajon az enyémre oda van-e írva a nevem? Divat ma az esküvőkön, hogy odateszik a tányérok elé az ültető kártyákat az asztalon, így mindenki megtalálhatja a maga helyét.

Milyen boldogság lesz az, mikor majd egy napon a hívők, a megváltottak belépnek ebbe a mennyei dicsőségbe! Amikor tényleg égi látássá lesz hitünk és üdvösséggé reményünk! Ott látjuk majd a mi nevünket, mert Jézus megígérte. Helyet foglalhatunk a helyünkön a mennyben, kegyelemből, Jézusért. Nem azért, mert mi valamit itt tettünk a földön, vagy szolgáltunk neki, hanem azért, mert drága áron és drága vérével megváltott.

„Megvan az ő nyugodalmába való bemenetel ígérete” – mondja a Zsidó levél 4. fejezete. Ezért igyekezzünk és bízzuk magunkat őreá, kiből üdvösségünk árad! Ne nyugtalankodjék a ti szívetek! Még ha földi okunk meg is van rá, de mennyei biztatásunk fényében tudjuk, hogy sok lakóhely van, és helyünk le van foglalva. Ezért szívem nyugodt, és az Úrban pihen.

Ámen.

Imádkozzunk!

Drága Urunk, Megváltónk, Jézus Krisztus! Magasztalunk téged, hogy nemcsak a tanítványokat vigasztaltad akkor ezzel az ígével, hanem most bennünket is, hogy ne nyugtalankodjék a mi szívünk, és ne féljen! Urunk, te látod, hogy valóban földi értelemben és emberileg, ha lenne is okunk erre a nyugtalanságra, hitünk mégis arra irányul, hogy ne nyugtalankodjunk. Nyugalmunkat benned találhatjuk meg, a veled való kapcsolatban, a veled való életben, a veled való összeköttetésben. Köszönjük neked, drága Úr Jézus Krisztus, hogy ilyen Megváltónkká lettél, aki ott vagy az Atya színe előtt, közbenjársz érettünk, és képviselsz bennünket, hogy mi itt nyugodtan töltsük jövevénységünk, földi vándorlásunk idejét.

Kérünk téged ezért a nyugtalan világért, a nyugtalan szívekért Urunk. Mindazokért, akik még valami földiben keresik a nyugalmat, a békességet, az örömet, a megelégtetést. Engedd meg, hogy eljussanak oda sokan még, hogy nyugtalanok legyenek az örök életük felől, nyugtalanok legyenek haláluk felől! Köszönjük mindazokat, akik hitben haltak meg, és hitben mentek el, hogy valóban rád bízhatták életüket, és nálad ébredve megtapasztalhatták a te igazi, örök nyugalmadat, amit a téged szeretőknek készítettél.

MIÉRT NYUGTALANKODSZ?

Kérünk téged azért Urunk, hogy így hordozzál bennünket földi életünkben! Kezedbe tesszük betegeinket, a gyászoló családokat. Kérünk, hogy könyörülj meg ezen a világon, ahol pusztít a járvány! Hadd kérjünk téged gyülekezetünk azon tagjaiért, akik szintén benne vannak most a vírus betegségben! Kérünk téged, gyógyítsd meg őket, építsd fel őket, hogy javukra váljon ez a keserűség is! Kérünk testi életükért is, könyörülj meg rajtuk, és valóban te gyógyítsd meg őket!

Kérünk, hogy legyél a gyermekekkel, fiatalokkal és mindazokkal, akik munkahelyen vagy otthon dolgoznak, akik olyan helyen vannak, ahol a vírus pusztít, de helyt kell állniuk! Hadd kérjünk így a kórházakban fekvő betegekért, orvosokért, ápolókért, te adj erőt nekik! Kérünk téged, hogy mindazt, amit eléd hozunk most csendes imádságunkban, hallgassd meg, hogy nyugalomunk még teljesebb lehessen!

Ámen.

479. ének

1. Hinni taníts, Uram, kérni taníts!
Gyermeki, nagy hitet kérni taníts!
Indítsd fel szívemet, Buzduljon fel, neked
Gyűjteni lelkeket! Kérni taníts!

2. Hinni taníts, Uram, kérni taníts!
Lélekből, lelkesen kérni taníts!
Üdvözítőm te vagy, Észet, erőt, szívet adj.
Lelkeddél el ne hagyj! Kérni taníts!

3. Hinni taníts, Uram, kérni taníts!
Gyorsan elszáll a perc: kérni taníts!
Lásd gyengeségemet, Erősíts engemet,
Míg diadalt nyerek: Kérni taníts!

4. Hinni taníts, Uram, kérni taníts!
Jézus, te visszajössz: várni taníts!
Majd ha kegyelmesen Nézed az életem:
Állhassak csendesen. Hinni taníts!